

ČCE HOŠŤÁLKOVÁ

SBOROVÝ ČASOPIS

červen 2010

Neprodejné, určeno pro vnitřní potřebu sboru ČCE v Hošťálkově

Z obsahu

Na světě, ale ne ze světa

Fejeton od J. Kovaldy – Vrták

Konfirmační slavnost

Víkendovka mládeže

Recenze knihy O lenosti

Modlitby 24/2

Aktuality

Vznik nového sborového časopisu vždy vyvolává spoustu očekávání. Přinese souhrn aktualit nebo se bude více věnovat hlubším článkům ke konkrétním tématům z křesťanského života? Možná se stane kaleidoskopem reportáží a upoutávek na nadcházející sborové akce. Nebo bude přesně tím vším, co jsem právě uvedl současně. Orientaci v povolební zjitřené atmosféře vám pomůže najít článek M. Mi-

chalíka „Na světě, ale ne ze světa“. Úsměvný fejeton J. Kovaldy, nezbytný sloupek, reportáže minulých sborových akcí, recenze knihy a spousta aktualit, z toho všeho namíchal redakčním tým obsah tohoto čísla. Splní vaše očekávání? Na tuto otázku můžete dát odpověď pouze vy.

Lubomír Čevela

Na světě, ale ne ze světa

(Křesťan a společnost)

Na světě, ale ne ze světa. To jsou Kristova slova, kterými se modlil za své učedníky před tím, než byl zatčen v Getsemanské zahradě. Co tato slova, tato modlitba znamenají pro nás křesťany dnes a znamenají pro nás vůbec něco? Jsme zde na tomto světě a v naší zemi a v dnešní době rádi, spokojeni, nespokojeni, zlobíme se, jsme otráveni, radši bychom utekli, a co ještě? To jsou otázky. Ať chceme nebo nechceme, zabýváme se jimi a nějakým způsobem se s nimi vyrovnáváme (i odsunutí, či odmítání je jistým způsobem odpovědí). A do těchto otázek, spokojenosti, či nespokojenosti, nám zní slova Ježíše Krista: „Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého“ (Jan 17,15).

Co je svět

Mluvíme-li o nějaké věci, je vhodné ji definovat, nebo se aspoň o to pokusit. Jinak totiž vzniká nebezpečí, že budeme mluvit každý o něčem jiném, nebudeme si rozumět, či se navzájem obviňovat. Pak to bude to, co nazýváme „dialogem hluchých“. Co si tedy představíme pod slovem „svět“, co o pojmu „svět“ píše Písmo? Obecně pod názvem svět mluvíme o tom, co vidíme kolem, tedy přírodu, vesmír, domy, silnice a pole, tedy to, co je viditelné, ale také neviditelné. Dále to, co je nějak zkažené a co se soustřeďuje ve slově světský nebo světák. Tak to vnímáme a vyjadřujeme. Říká se, a oprávněně, že naše kultura a společnost je histo-

ricky určena a ovlivněna křesťanstvím. Je to pravda a tak to, jak o světě mluvíme, najdeme také v Písmu. Svět v Bibli vyjadřuje to, co bylo Bohem stvořeno a co bylo stvořeno jako dobré. Ale svět je v Písmu popisován také jako něco zvráceného a zlého. Slyšíme to to ve výrocích apoštolů - „svět ve zlém leží“ nebo „nemilujte světa, ani věci, které jsou na něm“. Potud se obecné vyjádření o světě shoduje se zvěstí Písma. Co však Bible ukazuje a co v obecném vyjádření nenajdeme, je v čem je příčina, špatnosti a zvrácenosti světa; je ve vině člověka, je v hříchu. To však není ještě všechno, protože v Bibli je nám ukázáno něco, co jinde nenajdeme, totiž, že Bůh tento hříšný a zkažený svět má rád. Snad nejznámější citát z Písma je „tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život (Jan 3,16)“.

Svět není prázdný

Kdybychom mluvili o světě jako o něčem, na co se díváme z venku, pak by to bylo nějak divné, pak byl to byl je třeba pěkný rozhovor, ale v podstatě o ničem. My totiž v tomto světě žijeme. Svět není prázdný. Vidíme všechno to, co je kolem nás a co je pěkné; jsme za to vděční. Vidíme ale také mnohé z toho, co je špatné, co je zkažené; jsme z toho nešťastní, nebo nám to žel je někdy jedno. To, co vidíme, to s čím se setkáváme a stýkáme, se nás přímo nebo vzdáleně dotýká. Součástí tohoto světa jsme totiž i my lidé, nejen to, co bylo stvořené, co je tak krásné a co tak často a tak hodně ničíme. Mluvit o světě bez lidí se nedá; postrádá to smysl a něco

Spoluvina

Volby jsou úspěšně za námi. Šlo o volby svobodné, při nichž se politici s větším či menším úspěchem ucházeli o přízeň svých voličů. Vláda věcí veřejných, jak je možné slovo politika volně přeložit, se nyní přesunula do rukou politiků. Jaká bude? Inu, to teď záleží právě na nich. Při probíhajících volbách jistě mnohé věřící křesťany napadaly otázky následujícího typu. Má jít znovuzrozený křesťan k volbám? Může kandidovat za politickou stranu? Není účast na čemkoli týkajícím se politiky vlastně spoluvina na současném stavu věci? Nejlepší směr který vede ke správným odpovědím jsem našel Bibli v Matoušově evangeliu 22 36 - 39:

"Mistře, které je největší přikázání v Zákoně?" Ježíš mu řekl: "Budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je první a největší přikázání. Druhé je mu podobné: 'Budeš milovat svého bližního jako sám sebe.' Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci."

Je moje účast u voleb projevem lásky? Nebo je přesněji vyjádřeno projevem zodpovědnosti vůči Bohu a lidem? Sám jsem si na tuto otázku odpověděl slovy. Ano, je. Ne, opravdu si nemyslím, že jeden hlas může něco ovlivnit. Ale být věrný v malém je přesně v duchu obou uvedených přikázání. Myslím, že odpověď na jednodušší otázku, vede k odpovědi na tu složitější. Ano, myslím si, že znovuzrozený křesťan může vstoupit do politiky. Tedy pokud chápeme práci politika jako službu lidem. Že je taková politika v naší zemi nesmírně vzácná? Možná je to tím, že je v ní příliš málo znovuzrozených křesťanů...

Lubomír Čevela

podstatného by chybělo. Součástí světa je společnost lidí. Společenství lidí společnost je a vždy byla nějakým způsobem organizovaná; to vidíme už od počátku dějin a čteme o tom i v Písmu. A ať chceme nebo nechceme, jsme součástí této společnosti, jsme součástí tohoto světa a neseme, ať chceme nebo nechceme, jeho dobré i špatné věci. Jsme ovlivňováni působení přírody a působíme na ni, jsme ovlivňováni společenstvími, skupinami lidí, tím, čemu souhrnně říkáme společnost. Když o tom mluvíme, či píšeme, může to být opět věc ryze teoretická. Nicméně v této společnosti, této naší, současné, české společnosti žijeme, využíváme její organizace, jezdíme vlaky, či autobusy, nebo si koupíme auto vyrobené u nás nebo k nám dovezené, svítíme elektřinou někde u nás vyrobenou, topíme a vaříme na plynu, který si sami nevyrobíme, pijeme vodu z obecního vodovodu a splašky vypouštíme do obecní kanalizace. Jistě, mohli bychom někam odejít a všechny dříve uvedené věci si zajišťovat z vlastních zdrojů, ale ani tam bychom se neschovali. Jsme v tomto světě, v této společnosti.

Co dál

Z předešlého by pro nás mohlo vyplynout, že nemá cenu něco v tomto světě dělat, o něco se snažit, něco měnit; prostě pesimismus, rezignace. Řekl bych, že k tomu máme blízko, nebo už jsme k takovému postoji dospěli. Říkáme si nemá to cenu, je lepší se někam schovat, do svého domu, či bytu, na svou zahrádku, ke svým koníčkům, atd. a o ostatní se nestarat. Jenže. Jenže, je to řešení, je to východisko a co by na to řekl Ježíš? Co by nám na to řekl Ježíš? Myslím, že by nám dodával a dodal odvalu. Odvalu, abychom to nevzdávali, abychom s ním a v jeho síle zde zůstávali a to s vědomím, že on je na naší straně a na straně těch, kteří chtějí něco dělat a něco změnit. Zní to možná jako zbožná fráze, jako odsunutí odpovědnosti na někoho jiného. Přijměme však, že z Ježíšovy síly a z moci Ducha svatého zde na tomto světě a v dnešní společnosti můžeme a máme být. To především znamená něco dokázat a ukázat, to znamená být zde. Ježíš svým učedníkům ve známém kázání na hoře říká „vy jste sůl země, vy jste světlo světa“. Tedy ne „snažte se být, usilujte o to být solí a světlem“, ale prostě „jste“. Jako křesťané, jako Kristovi lidé svou přítomností máme bránit zkáze, což byla a je funkce soli a ukazovat co je dobré a co je špatné, tedy svítit a osvětlovat. A to bez jakékoliv okázalosti, bez reklamy, či vnučování, ale svou přítomností a normálně. Prostě ukazovat, že žít křesťanský život, žít podle Kristova příkladu není něco přepjatého, ale je to věc normální a do běžného života náležející.

V čem

Můžete namítnout, že to vše je jen hezká teorie, že se to lehce od stolu napíše, avšak co to znamená právě pro každodenní

život? Co to znamená konkrétně. Tak se ptáme a tak se musíme ptát; musíme si však uvědomit, že neexistuje nějaká šablona nebo přesný návod podle kterých bychom se jednoduše a jednoznačně mohli řídit. Jsme každý jiný, každý z nás je originální, každý pochází z originálního prostředí a v originálním prostředí žije. Přesto však existují obecné zásady, které platí konkrétně.

První oblastí je rodina. Jakkoliv se to moc neuznává, ani nepropaguje, je rodina základem společnosti. A v situaci, kdy rodina je znevažována, kdy manželská věrnost je pomalu sprosté slovo, můžeme ukazovat, že být věrný, opravdový a opravdově ve své rodině žít nebo se alespoň snažit opravdově žít, je věc normální, dobrá a užitečná.

Další oblastí, kde strávíme velkou část dne (pokud již nejsme důchodci) je zaměstnání, pro mladší generaci je to škola. Obecný trend je nějak to, co se po nás chce, nějakým způsobem „ohulit“, tedy udělat to co nejsnáze a na poctivosti nezáleží. Ten, kdo se snaží věci dělat poctivě, je obvykle považován za hlupáka, který se v tomto světě moc nevyzná. Jsme ochotni být považováni za takové hlupáky, kteří chtějí svou práci, či školní úkoly dělat poctivě? Oblastí, kterou možná pokládáme za úplně prohnitou, je politika. Pod slovem politika si spíš představujeme politikaření. Politika je totiž správa věcí veřejných. Politika a politici jako profesionálové má a mají sloužit lidem země, ve které žijí a dobře ji spravovat. Že se politické věci zvrhly v politikaření, tedy ve snahu něco získat, něco urvat, vidí-

me ve svém okolí a jsme z toho smutní. Ale právě v těchto věcech veřejné správy je místo pro křesťany. Ne každý je toho schopen a ne každý to umí. Proto podporujeme ty, kteří se o to upřímně snaží. Ve věcech, o kterých jsme teď mluvili, jsme jako křesťané zastupitelní. Dobře pracovat, dobře jednat, mít dobrou rodinu a starat se o děti mohou i lidé, kteří s křesťanstvím nemají nic společného a mnozí se o to upřímně snaží. V čem jsou však křesťané a církve nezastupitelní, jsou modlitby, přimluvy k našemu Pánu. V tom nás nikdo nemůže zastoupit a nezastoupí. To smíme a máme dělat a to bez nároku na nějakou odměnu, či uznání, z pouhé vděčnosti za dobro a milost nám naším Pánem prokázané.

Křesťan ve společnosti

Tak si myslím, že podtitulek tohoto článku, tedy „Křesťan a společnost“, bychom mohli či měli trochu modifikovat. Myslím, že bychom měli spíš říkat „Křesťan ve společnosti“. Jako křesťané nežijeme na pustém ostrově, oddělení od lidí a jejich starostí i radostí. Žijeme dnes a na tomto místě a to proto, že nás tady Bůh chce mít. Přesto, že žijeme na tomto světě a v této společnosti, víme, že naše pravé občanství je někde jinde, že je u našeho Pána. To neznamená útěk z této společnosti, to znamená přijmout svůj úkol, své pověření zde na tomto světě, v této společnosti a dnes.

Milan Michalík

Vrták

Když mne moje manželka objednávala někdy koncem června k zubařce kvůli malému kousku ulomeného zubu, netušil jsem, že prožiji jednu z nejabsurdnějších situací svého života.

Po krátkém hovoru se dozvěděla, že jestli přijdu hned, ošetří mne okamžitě. Dobře naobědvaný, jsem tedy vstoupil do prázdné čekárny, libuje si, jak jde všechno hladce. Odněkud z ordinace se ozýval hlasitý hovor často přerušovaný smíchem, takže jsem se čím dál míň cítil jak u zubaře. Uběhlo deset minut, dvacet minut a stále bylo slyšet jen hovor přerušovaný smíchem. Za půl hodiny se konečně otevřely dveře, vyšla rozjásaná starší paní, za ní vykoukla rozesmátá sestra a pozvala mne dál. Po usednutí do křesla ke mně přistoupila paní doktorka

v očividně dobré náladě. „Tak co vás trápí? To je maličkost. To nebudu ani vrtat, jenom to trošku zabrousím.“ Paní doktorka se dala do práce a já se musím přiznat, že nepamatuji kdy jsem se na tom jejím křesle cítil lépe. Avšak právě když se zdálo, že už bude končit, mně něco spadlo do krku..

„A je to v háji“, pomyslel jsem si. „Půlka zubu je pryč, teď nastává tvrdá realita“. Hned vzápětí však slyším paní doktorku jak říká : „Mohl byste si vypláchnout? Mně vypadl z vrtačky vrták.“

S pocity značně smíšenými jsem tedy vyplivnul vrták, paní doktorka jej vzala, upnula do vrtačky a se slovy - „už to nebude dlouho trvat,“ - se jala pokračovat. Leč právě v okamžiku kdy jsem si začal myslet, že už mám vše zdárně za sebou jsem ucítil v krku podruhé - vrták. Jenže teď to bylo horší. Cítil jsem jak mně zapadl někam hluboko do

dýchací trubice. Vzápětí slyším paní doktorku jak říká : „ Co už má dneska být, zase ten vrták! Mohl byste mi ho vrátit?“ Já na to :“Tentokrát to asi nepůjde, protože ho cítím někde hluboko v dýchání“ –„Prosím vás, otevřete ústa, já se vám tam podívám ...vy jste ho spolkl! Vy jste mně spolkl vrták! Co mám s vámi dělat? Zítra hned ráno ke mně musíte přijít a já vás pošlu do nemocnice na rentgen. A teď půjdete do obchodu, koupíte si kilo kyselého zelí a co nejvíce ho sníte. To zelí by mělo ten vrták obalit a nabobtnat a způsobit aby z vás vyšel přirozenou cestou. Pojdte se podívat abyste věděl, co máte hledat.“ Ukázala mi krabičku s něčím, co připomínalo silné dvoucentimetrové hřebíky.

Musím se vám přiznat, že jsem tam stál a nevěděl jsem jak se tvářit. Očekával bych spíše, že mně bude řečeno : „Nehýbejte se , volám vám sanitku.“ Nebo něco podobného. Ale že se mně v době vyspělé medicíny dostane pouze takovéhle rady, navíc ještě s vyhlídkou na šťourání se ve vlastních výkalech – to jsem tedy doopravdy nečekal. Moje –„Tak vám moc děkuji paní doktorko“ znělo tentokrát nekřesťansky sarkasticky, zvláště když mne už na odchodu dorazila slovy : “A kdyby vás začalo píchat v břicho, na nic nečekejte a hleďte se co nejrychleji dostat do nemocnice“.

Vypotácel jsem se z ordinace s hlavou plnou zmatených obraz. Já se cpu zelím a celou noc

úzkostlivě sleduji co ze mne vychází.... Já se uprostřed noci probouzím s ukrutnými bolestmi s rozpáranými vnitřnostmi... Já čelící úsměškům lékařů v nemocnici sdělujících si: „Nějaký vrták spolkl vrták“.

Ten zmatek byl na mně asi vidět protože, když jsem vyšel z ordinace do čekárny ihned jsem byl dotázán co se mi stalo a musím říci, že po své odpovědi jsem uviděl jak vypadají vyjevení lidé. Vyzul jsem si návleky a pomalu scházím ze schodů. Najednou se mi rozbřeskne. Vždyť já můžu prosit Pána Boha. Začínám „Pane Bože, prosím, přece nedopustíš aby tvé dítě trpělo, či bylo terčem posměchu. Ty víš co se mi stalo, pomoz mi ...“ Jak tak scházím z těch schodů, najednou zakašlu a velkým obloukem ze mne letí vrták. Popadnu ho a přímo letím do ordinace kde ho se slovy : „Tady ho máte „ odevzdávám do rukou překvapené doktorky, které se také očividně ulevilo. Teprve když odcházím z ordinace si uvědomuji, že poprvé jsem u zubařky necítil žádnou bolest. Já jsem se totiž tak bál, aby jí ten vrták nevypadl podruhé, že jsem na bolest úplně zapomněl.

Takže na závěr dobrá rada všem, kteří se bojí k zubaři kvůli bolesti. Myslete na to, že vám do krku může kdykoli spadnout vrták a na bolest si ani nevzpomenete.

Jan Kovalda

Konfirmační slavnost

23. května 2010

Jako každoročně i letos probíhal v našem sboru konfirmační příprava. Účastnilo se na ní pět mladých lidí. Konfirmační cvičení bylo jako každoročně završeno konfirmační slavností. Jakkoliv si klademe otázky nad smyslem, provedením, či výsledky tohoto způsobu vyučování (není to otázka kladená v našem sboru, ale v celé církvi), bereme to jako příležitost oslovit mladé lidi zvěstí evangelia a vést je k rozhodnutí. Jak se nám to daří, ukáže budoucnost. Konfirmační slavnost začala již vlastně v pátek 21. května odpoledne zkouškou

konfirmandů. Byl to spíš rozhovor o tom, co je pro konfirmandy důležité a také trochu o tom, čemu se

naučili nebo nenaučili. V neděli 23. května, na svatodušní neděli, byla vlastní konfirmační

slavnost. Konfirmandé seděli v přední části kostela.

Po kázání následovalo několik odpovědí konfirmandů na jim položené otázky a jejich vyznání před staršovstvem a shromážděným sborem. Při bohoslužbách zazpíval jednu píseň pěvecký sbor a jednu píseň mládež. Poté následovalo vysluhování Večeře Páně se společným vyznáním celého shromáždění zakončené požehnáním. Tím se bohoslužby přiblížily ke konci. Po poslední písni jsme vyšli z kostela a společně jsme se vyfotografovali (kromě těch, kteří utekli nebo museli odejít).

Chtěli bychom, aby konfirmace pro tyto mladé lidi (z letošního i minulých ročníků) nebyla rozloučením se sborem, ale začátkem jejich života v církvi a hlavně začátkem života v Ježíšem

Kristem. A tak nejen pro konfirmandy, ale pro každého, kdo tyto řádky čtete, platí pozvání:
Přijďte!
Milan Michalík

Víkendovka mládeže

Z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno.

Efezským 4,16

V pátek 30. 4. v pět hodin se setkala jedenáct akčních mládežníků (Jana F., František F., Peťa B., David B., Pavel B., Magda K., Dája J., Ad'a K., Martin N. a Petr K.) u fary a vydali se do Končin na chalupu u Vrajů. Po příchodu si každý našel pokoj a také si vybral svoji postel s předpokladem, že na ní bude spát. Ovšem, jak už to tak na víkendovkách bývá, příliš mnoho času se spánku nevěnuje a tentokrát to nebyla výjimka. Mnohem více se věnuje především povídání o Bohu, povídání mezi členy mládeže navzájem a pak také nejrůznějším hrám.

Všichni jsme se sešli u večere u výborných buchet, které nám napekly šikovné maminky. Aby to bylo spravedlivé, rozlosovali jsme, kdo a kdy bude chystat jídlo, umývat a utírat nádobí. Po večeri jsme hráli hru a David měl svůj premiérově první výklad na téma „Jaký je náš vztah s Bohem, taková je potom celá mládež“.

Na ukončení pátečního večera jsme každý dostali svoji obálku se jménem, do které nám ostatní během víkendu dávali pozitivní a potěšující vzkazy. Pustili jsme si válečný film s názvem Odpor, během něhož za námi přišla Baru P. a zahráli jsme si noční hru. Této noční hry se z neznámých důvodů všichni nezúčastnili, ale i přesto jsme se dobře bavili, dokonale se unavili a šli spát. Ráno před snídaní bylo ztišení, u kterého jsme byli rozdělení na „ogary“ a „cérky“. K snídani byl chleba s pomazánkou a buchty. Výklad měla Jana na téma „Zdravé společenství“. Dozvěděli jsme se, že zdravé společenství nemůže existovat bez upřímného vztahu s Bohem, společného času, důvěry a společného cíle - život s Bohem.

Po vynikajícím obědě byl odpolední klid, během kteréhož za námi přišla strávit čas Jana V. a Honza V. Odpoledne byla procházka na Bludný. Tam jsme hráli volejbal. Po návratu na chalupu jsme vytvářeli plátno, na němž je vyobrazeno společenství.

„Ogaři“ udělali oheň a k večeri jsme si opékali špekáčky a přijeli nás navštívit Jarek G. a Lukáš M. Výklad měla opět Jana na téma „Ničení společenství“. Několik odvážlivců se zúčastnilo hry „macháček“ (hází se kostkami a pije se moc čaje). Jelikož se s plným močovým měchýřem

těžko usíná, udělali jsme si venku malý táboráček, povídali si pohádky a hráli piškvorky.

Neděle nezačala jinak než ztišením. Po vydatné snídani jsme byli s velkou nevolí svázáni jeden k druhému tak, že jsme tvořili jeden společný kruh. Tímto způsobem jsme strávili celé dopoledne (umývání zubů a obličeje, zpívání a hraní na kytaru,...). Naštěstí nás od tohoto ne příliš komfortního spojení zachránily nůžky a my se mohli pokojně sbalit, uklidit chalupu a připravit se k odchodu. Na památku každý dostal puzzli s fotkou některého člena mládeže. Na závěr jsme se společně vyfotili a putovali směrem ke svým domovům.

D&K

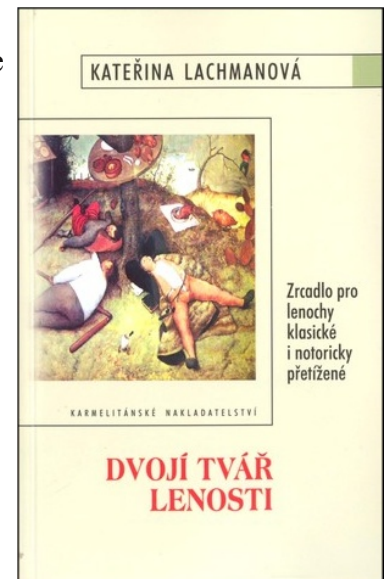
Recenze knihy Dvojí tvář lenosti

Útlá knížka od útlé ženy zaujme svým názvem. Ta útlá žena je Kateřina Lachmanová mnohým z vás známá zvláště z vysílání televizní stanice NOE (nebo i z osobních setkání), název knihy je „Dvojí tvář lenosti“. Oproti očekávání je sice první část nazvána „Lenoch klasický“, název druhé části však možná překvapivě zní „Lenoch notoricky přetížený“. Autorka však nepodává jen zdrcující kritiku obou druhů lenosti, ale snaží se najít a doporučit východiska ze situace, aniž by chtěla něco shazovat, necitlivě kritizovat nebo moralizovat. O určení této knížky je lépe nechat vyjádřit se samu autorku a to z poslední strany obálky: „Tématem této knížky není pouze lenost v klasickém a tradičním pojetí, ale lenost v širším slova smyslu. Mniši by řekli acedie neboli vnitřní rozklad, který se u jednoho projeví nedbalostí a nečinností, u jiného naopak horečnou aktivitou či svévolným tříštěním pozornosti a vnitřní energie srdce. Není tedy určena jen těm, kteří dělají málo nebo nic, ale i těm, kteří dělají příliš mnoho, puzeni však všim možným, jenom ne Duchem.“

Tolik o své knize autorka, která pracuje v pastoračním centru v Praze a je také v současné době koordinátorkou charismatické obnovy v Římskokatolické církvi. To, že je členkou ŘKC se pochopitelně projevuje v textu a to používáním citátů katolických světců a katolické věrouky.

Ale od toho je možné bez problémů odhlédnout a neminout náplň a smysl, který chce autorka sdělit. Knihu najdete také ve sborové knihovně. *Kateřina Lachmanová – Dvojí tvář lenosti, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydí, 2000.*

Milan Michalík

Modlitby 24/2

Rádi bychom viděli, jak se dějí zázraky v našich životech, rodinách, sboru nebo vesnici a jak Pán Bůh jedná. Ale pořád nevíme, co dělat, „aby se něco dělo“. Pán Bůh nás v Bibli vyzývá, abychom se modlili vytrvale a bez přestání. Pro mnohé z nás je ale těžké vyhradit si doma čas na modlitbu, protože nás ruší spousta věcí. Modlitební místnost je skvělou příležitostí, jak investovat do vztahu s Pánem Bohem a využít smysluplně čas, který nám dává.

Když po něčem toužíme, tak to většinou nedostaneme lehce. Pokud chceme vidět, jak Pán

Bůh proměňuje životy našich blízkých a působí ve vesnici, kde žijeme, tak nás to musí něco stát. Náš čas, naše pohodlí, energii. Vyžaduje to odhodlání a chuť zapojit se do modlitebního zápasu, který není jednoduchý, ale který se stane požehnáním nejen pro nás samotné, ale i pro lidi v našem okolí. Chcete vás povzbudit, abyste využili další příležitosti a zapojili se do modliteb 24/2, které proběhnou poslední víkend v červnu 25. -27. 6. v mládežnické místnosti, kde můžete přicházet sami nebo ve více lidech. Pojdme společně držet 48 hodinovou modlitební stráž za náš sbor a vesnici, kde žijeme.

Petra Barbořáková

P ipravované programy a akce b hem prázdnin 2010

Týdenní prázdninový program sboru

pondělí, 19 hodin	biblická hodina u Čablíků
čtvrtek, 16 hodin	biblická hodina v DPS
čtvrtek, 19 hodin	modlitební hodina
pátek, sobota	dorost a mládež – podle domluvy
neděle, 10 hodin	pravidelné bohoslužby
neděle, 19 hodin	modlitební hodina

Dovolená kazatele

Bratr farář Maláč bude mít v době od 5. do 17. července dovolenou. Zastupovat jej bude bratr farář Czudek.

Sborové akce

27.6.2010	Vyslání vedoucích tábora	při pravidelných bohoslužbách
25.-27.6.2010	Modlitby 24/2	místnost mládeže
3.-10.7.2010	Dětský tábor	Valašská Bystřice, chata Bůřov
26.7.-8.8.2010	Putovní tábor	Slovensko
29.8.2010	Sborový zájezd	Vrbovce, Slovensko – v jednání
5.9.2010	Vyslání pracovníků s dětmi	při pravidelných bohoslužbách

Seniorátní akce

24.-31.7.2010	Sprachkamp	Valašská Bystřice, chata Bůřov
8.-14.8.2010	Rodinná dovolená	Orlické hory, chata Horalka

Celocírkevní akce

31.7.-7.8.2010	Evangelizační kurs	Běleč nad Orlicí
----------------	--------------------	------------------

Akce jiných církví a spole enství

3.-5.7.2010	Křesťanská konference	Praha, Jarov
7.-11.7.2010	Katolická charismatická konference	Brno, výstaviště
5.-8.8.2010	Campfest	Slovensko, Královská Lehota